

Nº5 argenteuil! CINEMA ESPIRITUAL: *Xuntar as mans e suxeita-las suspendidas no ar ata a máis extenua radicalidade.*

LAST DAYS

Porque os momentos nos que deixamos de ser nós (para ser outros) poñen de relevo a transcendencia de manterse dentro dunha mesma como se fora un cofre no que gardar un tesouro. Este no que depositamos as lembranzas non necesariamente do pasado senón tamén as dun futuro que non chegou a ser vivido. Cando a morte interpela faino subtilmente e é aí onde desexariamos establecer a fuxida. Kurt non atopou respostas, kurt non se fixo as preguntas axeitadas e como din os f.i.g.a (grupo de a coruña liderado por rené) concertou un suicidio libre e gratuito. A súa nai (kim gordon no filme de gus van sant) tentou poñer fin a unha situación de deterioro persoal con fermosas palabras de amor pero non conseguiu que se volviera encantar coa vida. Kurt por que o fixeches? Por que?. Ninguén pode sabe-lo só intuir que a fama, o recoñecemento incluso excesivo conducírono a un estado mental de absoluta soidade, e mentras milleiros de persoas escoitaban a súa música. Os que estaban ao seu carón, os que habitaban esa mansión nun bosque, os seus amigos(entre eles Asia argento) mantiñan unha festa continúa, unha

bucle de diversión da que xa non queren saír. Momento postapocalíptico no que se escoita á Velvet Underground con son diexético. E mentras el cociñando uns spaguetis... Desfases de sensacións, de ideas, de necesidades.

E se tan só foi un arrebatado? Vemos con todo a súa descomposición, a súa falta de ganas, a súa vida diaria que perfora o entendemento ata facer imposible a comprensión. E se xa non queda nada...?

Razóns e razóns nunha cotidianidade que aborve a sorpresa, o encanto e que só deixa oco para a máis pura frustración. Pureza do río onde se dá un baño en calzóns. A natureza ten poder, poder simbiótico cos homes e a auga leva consigo tódolos segredos de kurt.

Decadencia e frustración. Baleiro e monotonía. Falta de sorpresa. Falta de diversión. Só o baile nos fará libres. “Se non podo bailar, non é a miña revolución”. El que revolucionou o panorama musical introducindo o grunge. E que secuencia tan grunge cando se viste de muller. Todos coñecemos o lado feminino del. Acabo de lembrar unha foto da súa voda en pixama, moi grunge tamén. Pero o yin e o yan non se

equilibraron, non alcanzou o tao, alcanzou a vida eterna. Fíxose un sitio na historia, un sitio privilexiado, unha cadeira de honra.

UN MÉTODO PERIGOSO

Se todo cambia, glorificarei o movemento eterno do espazo-tempo. Ela cambiou. Á fin cambiou. Conseguiu os seus obxectivos vitais. Alcanzando un estado de equilibrio. A totalidade. O ser. O estar. Estar no mundo. Ter un lugar fóra do permanente abismo que se achega, sen facer ruído e que a trasladou a un estado de perpetuo perigo. Pero para isto tivo que pasar por un longo proceso cun método readical. Freud, o seu médico e tamén o seu amante. O sadismo é unha doenza que vén dalgún trauma concreto, mesmo en plural. Da infancia, onde moitos din que se xestan os mesmos e que se manteñen na idade adulta. Porque facer un repaso da vida e chegar a conclusión, a certezas, a verdades, é o punto de partida e a chegada á salvación. El comprendiu as consecuencias do trauma e mesmo foi actante das

máis sádicas petición. Pódese entrever que o sadismo se convertiu nun hábito do que xa non poderá saír, experiencias sexuais...(na actualidade unha famosa serie dá conta disto). O que aquí interesa é o cambio, a transformación. Freud mantiña conversas con ela e descifrou as causas e conseguiu chegar a un nó de sentimentos e emocións que se irán desfecendo como un fío. Unha esencia velada. Eu, que estou da parte do constructio, da construción da esencia mesmo se pode parecer un oxímoron, dos cambios na natureza humana de cada ser. A psique evoluciona, involuciona e mesmo se adianta e sempre debe face-lo do lado da salvación, é dicir, con actos e pensamentos que conduzan a un lugar, a un espazo-tempo que nos faga feliz. Con todo, esa felicidade ha de ser sá. Sá, interpersonal e libre. Porque cando a liberdade se perde, pérdese o mecanismo para ser felices. Cando nos afastamos do mundo, dos outros seres, a felicidade pode desaparecer. Ten que estar baseada sobre preceptos humanistas, mesmo dun humanismo radical. Ela, vestida de branco, entra na residencia onde Freud a agarda e terá que pasar moito tempo ata que cure. Aquí, a familia na infancia xoga un papel de transcendencia ilimitada. Ilimitada porque os afectos e os castigos

que proceden da familia perduran para sempre na consciencia individual. Consciencia de ser un neno, unha nena, que inevitabelmente depende dos seus pais (para contrarrestar isto véxase O señor das moscas). Esta dependencia na infancia fai que os nenos se sintan vulnerábeis. Pero a familia ten tamén poder curativo. Freud, curouna, el co seu método, de choques e enfrontamentos, de catarse, demandando que se comece de novo e sanando feridas do pasado. Un pasado que se recomezamos, non ten por que volver a repetirse, saír do bucle....Fendas abertas deixan entrar a dor, a angustia, o sufrimento. Fecha-las despois de comprende-las dá lugar á curación. Podemos recomezar tantas veces como sexa necesario e nembargantes enfiar a vida. Aquelo que aínda nos fai feliz. E se nada(nada?) nos fai feliz, iniciemos un camiño a descubrir, existen infindade deles. Busca o teu camiño! Anda, desanda, experimenta!

As feridas que nunca foron abertas non fan dano, non doen. Doen as palabras non ditas, e o amor que desaparece nun acto de desesperación que nembargantes acubilla a idea de estar e de ser unha mesma. Ela non recibiu amor, ou non o suficiente, só o silencio, o baleiro, incluso a nada que a cobría e a facía inexistente. E comezou a

epifanía dunha dor que se situaba nun altar: si, glorificar a dor nun acto de sadismo. E as preguntas ficaban á marxe e polo tanto non había respostas. Sen cuestionar a vida, esta promulga a redención. O abandono. E cando comezamos a intrroga-la, a descifra-la achamos un tesouro: a comunicación. Unha comunicación que tamén ten os seus perigos: a hipercomunicación. O virtual, desvirtúa. Para que sexa efectiva(aínda que haxa ruído) é preciso que alguén nos escoite, que alguén fale. Falar como acto curativo. A fala física, Freud ao seu carón, os fonemas, a voz (tamén os signos, a escrita) fan que ela alcance o trance que lle permite comprender. Xa que logo, a terapia, o método, foi como alcanzar o tao. Entendemento. Fusión. Unión.... do Un co Todo. Somos fillos do universo, e esa conexión é trascendental, a totalidade e o eu nun acto que podemos considerar sagrado. Sagrado e cotidiano, pero tamén con rituais para saír da cotidianidade que aliena. A liberdade como factor de base, a non-alienación. Ser un mesmo, cada ser único e irrepetíbel. Liberté, fraternité, égalité. Homes e mulleres que conviven en igualdade de condicións, cada un coas súas necesidades e con aportacións individuais ao ente colectivo(Marx). Ela xa aportará a súa propia experiencia na nova

andaina que a levará a resolver conflitos como o seu. Os conflitos resoltos. Equilibrio. Harmonía. Espazo, para a soidade? Si. Para escoitarse, para acadar un autocoñecemento indispensábel. O silencio, interno e interior máis tamén na interacción. Os xestos, as miradas... E tamén dicía o ruído. Comunicación en principio inefectiva que se volve efectiva se sabemos ver os signos. Conexións, instinto, ver máis alá.

Charlas e silenzos, signos e ruído así Fred a tratou, así Freud a curou.

O MAQUINISTA

As necesidades básicas atopan un espazo para non ser albergado neste filme. A fame: inexistente? O corpo: en deterioro. Un deterioro progresivo ata a morte, pero ésta nunca chega. Na historia. Escenarios mínimos e ciencia ficción psicolóxica, coa materia nembargantes en primeiro termo. Por que alimentars se está nun proceso de descomposición, se quere a fin? Quizáis só sexa unha probaa. Un chanzo cara outra dimensión. a supervivencia por e para consigo mesmo. Somos

seres naturais. Pertencemos á natureza. E ela proporciónanos todo canto precisamos. Algunha veces pensó na non-inxerencia, en comer só froita que cae das árboles. Pero é tan só unha utopía doméstica. El e o seu organismo están a sufrir un proceso de abandono mesmo ata a desaparición física. A mente fría. Moi fría. A dependencia ocúltase baixo unha certa forza. Un poder case sobrehumano. Unha folga de fame sen unha causa aparente. Todo para chegar a un límite autoimposto que non é doado traspasar. Sobrepasa a idea do sá. O límite está así instalado da parte da subsistencia. Pero este é eliminado. Suprimido. E así aparece o insá. O que nos fai dano. Non obstante, el aínda agunata, ten aínda control. O dominio sobre si mesmo. Unha loita contra si infértil que o achega a estados psicotrópicos. Pero aquí non haberá trance. Só ausencias. E perdas. Os seus pensamentos atravesan e quedan no baleiro. A falta de entendemento. A súa e a nosa. O abandono: non querer sentir, non creer, non pensar. A nada. O nihilismo. Adherirse a ningunha opción, agás a da morte. Pulsión de tánatos. Posicionado cara a extenuidade interna e externa. A atmósfera é sombría, minimalista e terrorífica. É o temor dun cotiá que oprime. Por decisión propia. A liberdade

queda á marxe e ao tempo imponse. Decidir un feito semellante compón a existencia dunha liberdade que leva á fin. A decisión non vén dada por unha instancia superior. A noite e o día fúndense e confúndense. Os horarios vitais desaparecen nun caos diario que non deixa de ser aparente. Así, os ciclos común humanos non achan oco. Aquí só existe a degradación permanente. Para unha fin que non se albisca aínda. Estamos perante un tempo suspendido e os eu espazo vólvese intranscendente. As dúbidas dan paso a un estado de sufrimento sen apenas sofrer. O actor debe experimentar esa dor física e mental recurringdo, seguindo a stanivslanski, a experiencias dolorosas e ademáis cun poder extremo de autocontrol. Aparentemente a dor e o sufrimento son asumidos de tal foma que xa non doe. Dando lugar ao nacemento dun autómeta, é dicir, deixando de ser humano. Nace así unha máquina: O maquinista.

A ÁRBORE DA VIDA

“Ou o camino da natureza ou do divino”. A morte omnipresente e o ceo como utopía do reencontró. A natureza ábrese paso, quizáis dende a explosión

orixinaria e todo por ela se rixe. Nembargantes, o divino tamén se presenta como lei, unha lei quen quizáis regula a humanidade. A natureza como consecuencia do divino. Dun deus ao que podemos invocar. E cando a morte aparece, clamamos para chegar a comprensión. Nada aí ten sentido. A dor. O sufrimento, son aliviados. Porque non entendemos o sino fatal. E os que fican n aterra péchanse nun deliro que só pode rematar coa propia morte. A forza do universo en imaxes que demostran a magnificencia, o seu pode, a súa beleza. Unha luz inicial a partir da cal todo se formou, todo se creou. Os coemzos da vida humana como células acuíferas, as estrelas desintegradas, o baleiro feito materia. A mesma incógnita, tempo tras tempo. Nada sabemos con certeza: quizáis o amor. “O único modo de ser feliz e amando”. Unha entrega que pon no foco a devoción. Máis alá de regras sociais, o respecto, a moralidade, os sentimentos para con a humanidade. Códigos de conducta. “Se ti [deus] non es bo, por que o vou ser eu?”. Clamando contra preceptos divinos e protestando contra o seu deus. O sentido cristiá da culpa determina sentimentos. Corroer o eu. Un eu que non pode abrazar a liberdade de sentirse en paz. Tentamos entender o que nos sucede, sen saber do azar e da

indeterminación das causas-efectos. Todo se volve este xeito, escuro, incomprendible. Unha existencia pechada. Contemplando. Unha pasaxe polas entrañas dun volcán. Situación extremas interiores e exteriores. Loitas pola supervivencia. Indefinicións. Actitude vital que se sitúa a carón das aristas da fe. Unha fe que de rexir a súa existencia, daríalle a forza para continuar ante as adversidades. Ter a forza para continuar. Forza para aplacar a ira. Recomezar. Determinar estruturas outras sobre as que erexir a vida. Construír e reconstruír a partir do oco da ausencia.

MELANCOLÍA

Acábase o mundo e eu quero seguir mirándote, a miña última visión serán os vosos ollos. Os ollos dos fillos amados. Sen saber por que, vístome de noiva e camino soa por un bosque onde as árbores están cobertas dunha luz branca que todo o ilumina. Así, nace un estado de trance, polo medo, do que é imposible saír. Esta tormenta que me levará á fin porque todo remata. Pero non o amor. Nesta existencia estará amando tanto que non poderá non ama-la. Un cosmos, un universo

como un corpo e seguimos a reinventar as tramas para acceder a unha dimensión que nos permita seguir e seguir amando. Transmitir en transmisión secreta as vitorias en común. E vós, os seus fillos, para os que preparo una derradeira batalla, seredes guerreiros da luz. Porque aquí trátase da loita pola vida. A dignidade. E ésta conseguírase exercendo radicalmente a liberdade. E amando de tal xeito que seremos invencíbeis. Ad infinitum. Porque só os corpos perecen. Só os corpos desaparecen. A onde iremos cando nos esteamos aquí?. Avanzar cara a posíbel eliminación do sufrimento. O nirvana. E asimesmo chegar a un estado superior de consciencia que pode e debe abolir toda esclavitude. A liberación. En vida. O eterno. Na morte. Supoñamos que ese meteoro cae sobre a terra e que tentamos afrontar a situación collendo das mansa os nosos fillos. Unha fin non desexada pero imperativa. O universo que se forma e deforma co principio e creación-destrucción. E aquí o que agardamos é que o planeta sobreviva a tanto cambio. Porque todo é materia. Viva e inerte. A luz, as nebulosas, os asteroides, as galaxias,... e o espírito imperecedeiro que é enchido coas experiencias que acumulamos en forma de recordos. O espírito intanxíbel mesmo incomprensíbel. O que nos

define como seres únicos. A comunicación entre seres únicos a través do amor. Comunicación efectiva e con ruído. O amor. O supremo.

A LOVE SUPREME

